

Erna - eller mamma som Käthe kaller henne - på båtturen en sommerdag.

Erna reddet livet mitt på barne- hjemmet

Foreldreløse Käthe vet hva det vil si å ha det vanskelig. Men siden hun selv har fått et meningsfylt liv, har hun valgt å bruke sin egen erfaring til å hjelpe andre mennesker som har det vondt. – Som barnehjemsbarn vet jeg at omsorg og trygghet betyr alt.

TEKST: ANNE-LINE HENRIKSEN FOTO: EVA KYLLAND

– Livet er så rikt! Så fullt av muligheter! Og noe av det mest meningsfulle er å se når andre får det bedre, sier Käthe Annbjørg Kristoffersen (53).

Som sjelesørger og gjennom samtalerapi har hun de siste ti årene hjulpet rusmisbrukere, seksuelt misbrukte og mennesker med angst og

FAKTA:

Navn: Käthe Annbjørg Kristoffersen

Alder: 53 år

Bor: På Flekkerøy utenfor Kristiansand

Familie: Gift, 4 barn

Yrke: Førskolelærer, nå sjesorgerapeut

Aktuell: Driver kristent hjelpearbeid i Polen og Russland

Barndommens minner finner hun også i fotoalbumene. Litt vemodig ser Käthe på bilder fra årene som gikk.

– I dag takker jeg Gud for alt jeg har vært gjennom. Det har gitt meg et meningsfullt liv, sier Käthe Annbjørg Kristoffersen, sammen med ekte mannen Øystein.

depresjon. I tillegg til å holde kurs i Norge, Sverige, Polen og Russland, har hun og mannen hennes vært med på å starte 26 sentere for hjemløse i Polen. Og et barnehjem i Kaliningrad.

Uønsket "lausunge"

Sånn er livet nå: Hjemme på Flekkerøy, utenfor Kristian-

sand, i et vennlig hus med hage og brygge. På en dag med solskinn og regnbyger. Med nytraktet kaffe og fulle fruktfat. Men veien fram til det gode livet har vært krevende. Selv om alt i "det ytre"

fungerte, med mann og fire barn, styrejobb i barnehage og engasjement i menigheten, var det en indre smerte som ikke slapp taket.

Nå vet Käthe hvorfor: I mange år gikk hun rundt med en følelse av å være i veien. En følelse av å ikke være god nok. Og hun hadde selvmordstanker. Selvrespekt viste hun ikke hvordan kjentes ut.

– Når hverken omsorgspersoner eller menighet syntes å kunne verdsette meg, tenkte jeg at det måtte være noe galt med meg. Derfor anstrengte jeg meg ekstra for å være flink pike, i håp om at noen kunne like meg, forteller hun.

Käthe ble født i Oslo 3. mai 1958. Da var morens forhold til barnefaren over, og moren fikk beskjed av sin far om at hun ikke var velkommen hjem med en "lausunge". Dermed ble Käthe satt på barnehjem. Der ble hun i to og et halvt år inntil hun ble adoptert.

– Bestefar sa han ikke ville ha noe barn uten far i sitt hus. Han hadde slått seg opp som skredder i Oslo og gikk og spradet på Karl Johan i flosshatt og hvite hansker, sier Käthe stille.

Babyen som bare lå der

En dag kommer en ung jente inn på barnehjemmet i Oslo. Hun heter Erna Horn, er 18 år og skal ha praksis mens hun studerer til barnepleier. På avdelingen er det 35 babyer, og kun to ansatte. Blant de små er det en liten jente på 9 måneder. Den lille klarer ikke å ta til seg næring, og det står døende i journalen. Erna blir opptatt av jenta som bare ligger der og sjelden blir tatt opp av sengen. Bestyrerinnen gir nemlig minuspoeng hver gang

en av studentene får oppkast på seg, og Käthe, som babyen heter, kaster opp hver gang noen prøver å få i henne mat. Likevel tar Erna henne opp, bærer henne og stryker henne til gråten stilner. Hun tar ekstra nattevakter og holder rundt babyen hver natt. Etter hvert slipper spasmenes taket, og når kroppen roer seg, kaster hun heller ikke opp mer etter å ha spist. Erna spør om å få ta babyen med seg hjem i helgene.

– Sånn reddet hun livet mitt. Ved å gi meg en fysisk følelse av nærvær og trygghet. Erna er det mennesket jeg føler er mamma i mitt hjerte. Hun var den jeg klarte å stole på i oppveksten.

I dag er Erna 72 år og bor i Oslo. De to har fortsatt kontakt og ses en gang eller to i året.

Redd for å miste tryggheten

Da Käthe var to og et halvt år, ble hun adoptert av en familie på Flekkerøy.

– De hadde ingen barn selv, og jeg tenker tilbake på adoptivfaren min som den snille og trygge. Det var med ham jeg gjorde de morsomme tingene, lekte i hagen og dro på badetur om sommeren, forteller Käthe.

Likevel hadde hun en dyp redsel for å miste den lille tryggheten hun hadde fått. Resultatet var at hun nærmest ble en perfektjonist.

– Min verdi besto i å gjøre noe for andre, for å få lov til å eksistere. En omsorgsperson som ville gjøre alle til lags. Fordi å vise omsorg for andre var den eneste veien jeg visste om til å bli akseptert.

Da Käthe var 15 år og skulle confirmeres, ga hun Gud et løfte om å vie livet sitt til ham.

– Men da måtte han love å være sånn som han ble beskrevet i Bibelen. Han måtte høre og svare og bry seg om meg og kunne gjøre mirakler. Jeg ba Gud om "elefantører" så jeg kunne høre alt han ville si til meg. Jeg var desperat etter kjærlighet og trygghet, sier Käthe. ▶

Ute av sin egen kropp

Livet gikk sin gang, Käthe møtte Øystein og de giftet seg. Det ble utdannelse og familieliv med fire barn. Men i september 1994 blir hun akutt innlagt på psykiatrisk avdeling.

– Jeg hadde opplevd mye motgang over tid, og en dag ble det for mye. En smertefull setning rammet meg rett i hjertesåret. Jeg gikk inn i en psykose, forteller hun.

Da Käthe våknet, oppdaget hun at hun lå i en seng, og kunne høre at noen pustet.

– Det var meg. Men jeg var liksom ikke i min egen kropp. Så oppdaget jeg Bibelen min og slo opp i den og ble opp-tatt av to ord: Min venn.

– MIN VENN! sa jeg høyt. Det var de ordene som langsomt fikk meg tilbake. Jeg nektet å spise medisiner til tross for at hele kroppen låste seg. Men det var på sykehuset jeg virkelig fikk føle hva troens kraft betyr. Etter to måneder fikk jeg dra hjem og følte jeg hadde kontroll på livet mitt igjen. Men alt var ikke enkelt. Fordi jeg hadde vært innlagt på psykiatrisk sykehus, ble jeg nærmest sett på som spedalsk i nærmiljøet. Jeg kjente blikkene i ryggen når jeg gikk ut av butikken. Ingen hilste, og ingen tok kontakt.

Forvandlingen

På en av de vanskelige dagene dro Käthe opp til en god venninne. Hun foreslo at Käthe måtte kontakte den nederlandske teologen Teo van der Weele, som har jobbet med alt fra barnesoldater i Rwanda til prostituerte i Thailand og reist over store deler av verden med det han kaller ”Kraftfull fred” – eller en form for sjelesorg. Som sagt, så nesten gjort. Teo ble invitert til å holde seminar i Norge. Han kom til Flekkerøy og holdt et seminar om indre helbredelse.

– Jeg lyttet og følte at han snakket om mitt liv! Fra utsiden virket jeg som en vel-fungerende person, fordi jeg var engasjert og kunne vise begeistring. Men ingen visste

I hagen står bussen familien kjøpte for å kjøre hjelpesendinger til Polen. Da er det greit at Øystein er både bilmekaniker og bussjåfør. Foran Inger Marit, i midten Käthe Annbjørg med Dennis, Øystein, bak Bjørn Arne med Daniel.

hvordan jeg hadde det inni meg.

Under oppholdet bodde Teo hjemme hos familien Kristoffersen og sov på kontoret til Käthe. En dag spurte han henne om hvordan hun hadde det, og da hun fortalte det, foreslo han å hjelpe henne med sjelesorg.

– Det var en mektig opplevelse. Han spurte seg fram til det mest smertefulle hos meg. Fra jeg var baby, hadde jeg

ikke kjent den indre tryggheten, bare mye smerte og redsel. Da hånden min begynte å riste, var han like rolig og sa: – Bare la kroppen fortelle deg hva den har å si. Jeg skalv og gråt, men kjente etter hvert hvordan kroppen slappet av, og det ble trygt å være. Jeg lærte at traumer og sjokk sitter dypt, men ikke dypere enn at lyset og kjærligheten kan forvandle smerten til ny tillit. Selv om jeg aldri kan ta

bort den erkjennelsen at min mor ikke ville ha meg, så kan Guds nærvær ta bort skammen og frykten. Noe i meg hadde vært blokkert siden barndommen, og det ble forløst takket være Teo.

Ordnes mektige kraft

Käthe har erfart hva ord kan gjøre med et menneske. Et ord kan smadre et hjerte, eller gjøre det helt igjen.

– Jeg har opplevd begge deler, sier hun stille.

Som sjelesørger bruker hun ord for å komme inn til kjernen hos den som oppsøker henne. ”Hvor i kroppen har du vondt? Hvordan kjennes det ut, er det en klump i magen eller et trykk i brystet?” er spørsmål hun bruker, og sier kroppen husker det vi helst vil glemme eller har fortrenget, for å overleve. Svarene leder ofte fram til en glemt opplevelse som har gjort vondt hele livet. Ved å bevisstgjøre og få personen til å sette ord på følelsene, kommer det ofte en forløsning. Personen forstår sin egen historie. Angst og uro forsvinner, og de gode følelsene slipper til.

– Tenk hvor mange av oss som bærer på følelsesmessige gjeldsbrev på grunn av ting vi har sagt. Men når lyset kommer inn i et såret hjerte, så evner det å tilgi og elske igjen. Jeg er takknemlig for at jeg også har klart å tilgi det som er blitt gjort mot meg. Det kjennes som en ny frihet, men det var veldig vanskelig, innrømmer hun.

I 1983 traff Käthe sin biologiske mor for første gang. Da var hun gift, men hadde ingen barn.

– I 25 år hadde vi en relasjon, og hun var på besøk hos oss og var mormor for de fire barna våre. Nå har hun valgt å kutte kontakten, og det er en stor smerte og et tap. Også for henne, tror jeg, konstaterer Käthe.

En jobb med mening

I dag driver Käthe og mannen Øystein misjonssenteret Levende Vann, der det tilbys alt fra å være sjelesørger og

kursholder til hjelpearbeid i Polen og Kaliningrad.

– Et kall fra Gud, svarer Käthe på spørsmål om hva som driver dem. – Mannen min fikk et kall da vi tok imot barn fra Tsjernobyl i fem sommere. Han reiste til Ukraina og fant ut at vi måtte gjøre mer for disse barna.

– Drivkraften til hva jeg skulle gjøre, fikk jeg bønnesvar på: Jeg skulle hjelpe andre. Gjøre en forskjell. Som barnehjemsbarn vet jeg at omsorg og trygghet betyr alt.

Käthe rusler ut i solen, etter at regnet har gitt seg. Hun forteller at hun har fått tre søsken i gave på ”sine eldre dager”. Hun har ikke fått kontakt med sin biologiske far, men er blitt kjent med barna hans.

– Det viktigste jeg har lært? Å møte mennesker med raushet og kjærlighet. Det er det eneste som duger.

Vil du vite mer?

[www.
levendevann.
org](http://www.levendevann.org)

Käthe med Erna - eller mamma som hun kaller henne.

Käthe og Inger Marit sammen med Dennis (3) (bakerst med rødt hår) og Daniel (4,5).

Familien Kristoffersen hjemme. Fra venstre Käthe Annbjørg Kristoffersen med Daniel på fanget, Bjørn Arne med sønnen Dennis, Inger Marit og Øystein.